

JEŽIŠOVO PRIKÁZANIE A OTÁZKA IDENTITY

371/2015

www.inky.sk

8. 5. 2015

Milovať ako Ježiš – čo to znamená? – prečo tak Ježiš miloval? – prečo by sme mali aj my? – čo s tým?

Ježiš hovorí a prikazuje: „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás“ (Jn 13,34 SSV). Pretože zachovanie tohto prikázania je podmienkou spásy – Ježiš hovorí: „Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske“ (Jn 15,10 SSV) a následne nás Ján veľmi vážne varuje: „Kto hovorí: „Poznám ho,“ a nezachováva jeho prikázania je luhár a niet v ňom pravdy“ (1 Jn 2,4 SSV) – tak potom je pre nás životne dôležité odpovedať si na pár kľúčových otázok:

1. AKO MILUJE JEŽIŠ? Odpoveď nachádzame v Eucharistii, kde sa nám Ježiš dáva úplne celý, so svojim telom (= bytím) i krvou (= životom, pre SZ krv je sídlom života). A potom v kríži, kde zase Ježiš pre zmenu prijíma každého jedného z nás a to aj napriek hriechu a napriek tomu, že to pre Ježiša spolu s nami znamená prijať aj naše bolesti a utrpenia („niesol naše choroby“ (Mt 8,17 SSV)). Výsledkom je úplná a dokonalá jednota s každým jedným z nás: „Ostaňte vo mne a ja vo vás. ... Ja som vinič, vy ste ratolesti“ (Jn 15,4-5 SSV), v ktorej sa s Kristom stávame jediným Telom, čiže jedinou bytosťou: „lebo sme údmí jeho tela“ (Ef 5,30 SSV). A táto jednota a Kristova oddanosť tejto jednote, je absolútna, krajná a bezpodmienečná: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15,13 SSV) čo do darovania sa, ale aj čo do prijatia: „toho, kto prichádza ku mne, neodložím“ (Jn 6,37 SSV).

2. PREČO NÁS JEŽIŠ TAK MILUJE? Odpoveď znie: je to Jeho *identita*. Je Synom Boha, jeden z Troch Svätej Jednoty Blaženej Trojice. Jeho životom, ktorý žije od večnosti, je toto obojstranné darovanie sa lásky – sám hovorí smerom k Otcovi „A všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje“ (Jn 17,10 SSV) – vytvárajúce úplnú a bytostnú jednotu dokonalejšej lásky: „Ja a Otec sme jedno... vo mne je Otec a ja v Otcovi (Jn 10,30.38 SSV).

A pretože Boh nás stvoril preto, aby nám dal účasť na tomto svojom vlastnom blaženom Trojičnom živote (porov. KKC 1), je prirodzené, že nás aj sám doň zahŕňa a teda nás zahŕňa do rovnakého vzťahu lásky (slovami Krista: „ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás“ (Jn 15,9 SSV)), krajného darovania sa i krajného prijímania, aké žije On sám v sebe, aby sme s Ním žili tú istú jednotu lásky, akú žije On sám v sebe: „aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, ... A slávu, ktoré si dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno - ²³ ja v nich a ty vo mne.“ (Jn 17,21-23 SSV).

3. PREČO BY SME TAK MALI MILOVAŤ MY? Pretože ak sme toto Božie pozvanie prijali, potom aj my sme, rovnako ako Ježiš, synmi a dcérami Boha, kde Ježiš je len „prvorodený medzi mnohými bratmi“ (Rim 8,29 SSV). A potom Trojičný život je aj našim životom, pretože sama Trojica sa tak stáva našou rodinou: „patríte do Božej rodiny“ (Ef 2,19 SSV). A teda nielen s Bohom, ale aj navzájom so všetkými ostatnými synmi a dcérami Boha (a teda našimi súrodencami) v tejto Božej rodine, prítomnej na zemi v Cirkvi, žijeme tú istú Trojičnú jednotu lásky, pretože, ešte raz, ona je našim životom rovnako, ako je Božie synovstvo našou identitou: „Už niet Žida ani Gréka, niet otroka ani slobodného, niet muža a ženy, lebo vy všetci ste jeden

v Kristovi Ježišovi“ (Gal 3,28 SSV). A to vrátane jej úplne krajnej intenzity darovania sa („Aj my sme povinní dávať život za bratov“ (1 Jn 3,16 SSV)) i krajnej intenzity prijímania toho druhého: „Vtedy k nemu pristúpil Peter a povedal mu: „Pane, koľko rás mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem rás?“ ²² Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem rás, ale sedemdesiatšedem rás.“ (Mt 18,21-22 SSV).

Ak takto žijeme, sme Božie deti, žijeme Boží život a prešli sme zo smrti do Života (Jn 5,24; 1Jn 3,14). Ak takto nežijeme, ostávame v smrti. Nie sme ani priateľmi Krista (Jn 15,14), ani sa nemôžeme považovať za kresťanov (Jn 13,35).

4. ČO UROBIŤ? Ján hovorí jednu dôležitú vec: „Jeho prikázania nie sú ťažké.“ ⁴ Vedť všetko, čo sa narodilo z Boha, premáha svet“ (1 Jn 5,3-4 SSV). Hovorí, že žiť takto nie je ťažké, ale len za predpokladu, že sme sa narodili z Boha – a teda máme novú identitu. Inými slovami, kým sa považujeme za obyčajných ľudí, žijúcich tu, na zemi, kde Boh je náš Pán a Stvoriteľ, to hej, ale my sme len slabí, krehkí a hriešni sluhovia a uctievači Boha, tak potom je takýto život, samozrejme, v úplnom rozpore s našou identitou, nedokážeme ho žiť a ani ho nemáme prečo žiť.

Preto celé Ježišovo ohlasovanie by sa dalo označiť ako zvesť o našej *novej identite*: Boh je váš Otec (Mt 23,9)! Prečo ste ustarostení, keď máte Boha za Otca (Mt 6,31n)? Prečo máte strach, keď máte Otca, ktorý vás obráni (Lk 18,7n)? Prečo sa navzájom hneváte, keď ste rodina a súrodenci (Mt 5,21-24)? Prečo sa pachúte za pozemskými vecami, keď váš domov je v Nebi (porov. Flp 3,20) a tam si nič z toho aj tak nevezmete (Lk 21,34)? Prečo túžite po márnej sláve a postavení, ktoré u nás doma aj tak nič neznamenajú (Mk 10,42-45)? Zhromažďujte si radšej miesto toho to, čo zaváži u nás doma, v Nebi (Mt 6,20)!

Ján potom hovorí, že z našej strany krokom *znovuzrodenia* je uveriť tomu a prijať túto novú identitu: „tým víťazstvom, ktoré premohlo svet, je naša viera“ (1 Jn 5,4 SSV). Prijatie novej identity Božieho synovstva so všetkým, čo k tomu náleží, je potom bránou k prijatiu Daru Ducha Svätého: „Robte pokánie a nech sa dá každý z vás pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha“ (Sk 2,38 SSV). Ale bez viery to nikdy a nijako nie je možné, preto Písmo hovorí: „Bez viery je totiž nemožné páčiť sa Bohu“ (Hebr 11,6 SSV).

Musíme teda uveriť a to znamená prijať novú identitu synov a dcér Boha, ako hovorí aj bl. Izák de Stella: „Teda veriace a rozumom obdarené Kristove údy môžu o sebe pravdivo povedať, že sú tým, čím je on sám, aj Božím Synom, aj Bohom. Lenže čím je on prirodzenosťou, tým sú ony pridružením. Čím je on plnosťou, ony sú účasťou. A napokon, čím je Boží Syn zrodením, tým sú jeho údy adopciou, ako je napísané: „Dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: Abba, Otče!““.

Kým túto zmenu identity neurobíme, nie je ešte možné hovoriť o kresťanstve, ani o kresťanskej viere.

Váš Inky